

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGÀ Y XEREMÍES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	2 cèntims.
Fòra de Palma "	2 1/2 "
Números atrassats "	4 "

Sonarà cada dissapte, si té vènt à sa flauta,

S'envián es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), **1 peseta** a conta de 16 números.

SES FÉSTES DE NADAL.

(CONTINUACIÓ.)

Y ara, lectors devòts, porque vejeu que l'amo'n Bièl no tirá mala pedrada quant deya que l'amo de Son Banca, es seu gèndre, anava de tres qui n'agafa quatre, guaytau un poquet dins un estudiet de la vila, baix de truginada, sense cap finestra que bêch en es carré; guaytauhí si podeu aguantá amb s'oló insopportable de fumassa de tabach y amb so tuf que dexa aná un quinqué de botiga tan brut y tan nègre com sa consciència de sèt ó vuyt homos qu'hey ha allá dedins, uns drets y altres asseguts à una taula cap baxos, pensativols, y que desyara se pegan unes uyades que atravessan, acompañades d'unes espèrges qu'amollan entre y entre, que ni un Vicari el dia d'els Mòrts, y unes riayasses amb carretades de *tions*, *pusses y cañetes*, lo qual produeix una armonia que deixa amb un pam de boca à n'En Bañeta Verde, qu'es homo d'axò.

iVeys aquell qu'amb sos colbos demunt sa taula, y es capell tay de céyes, y ets uys que li espirerjan, y ses barres que li tramolan, y que per demunt sa séua llengo hey redòlan, sense fè gens de renou, un enfilay de llamps y de pèstes que bastarian per matá l'Europa y encendre la terra de *polo à polo*. Ydò aquell es l'amo de Son Banca; aquell que per no gastá, no vòl festes y qu'ara amb un parey de camarades fan sa jugada de Nadal que tantes llàgrimes còsta à tantes families. Veys aquell caramull de pessetes, duros d'or y de plata, que de devant un passan devant s'altre: doblés qu'arreplegá es trabay de molts de mesos y que molts d'ells representan privacions y sacrificis dignes de milló objècte y qu'haurian de serví per passá s'any, y qu'ara anirán à pará à quatre pillos convenguts amb sa conciència més gruxada qu'es toix d'Artá y que los fondrà amb divertiments y altres herbes que no cal anomená.

Amich auditòri: sempre he petit de descuydat, y, no'u dich per alabarmé, crech qu'hey moriré. Deya axò porque no he pensat à *maparvos* l'amo de Son Banca conforme heu demanan els adelantos y progressos de sa nostra època: y, porque el pogueu conexe si l'encontrau, valt' aqui de *cuerpo entero*, y no'l vuy comensá ni p'es cap, ni p'es peus, que per aná com ets altres sempre hey som à temps.

Ell no es com sa gent de Son Palé, però no vos cregueu que sia cap *petrolista*, ni cap *revolucionari* des ròtjos, ni inimich de l'Iglesia, ni que malifam es seus ministres, però es poble li diu es *Milà* per ses séues bònes ungles.

Perteneix à una confraria molt estesa dins Mallorca: s'hipocresia, es sepulcres emblanquinats per defora, es llops amb pell d'auveya que Jesu-Christ duya tant amb vensó.

Lo qu'es l'amo de Son Banca se té per un d'ets homos més condrets de baix de la capa de Deu: no ròba, ni mata, ni fa mal à ningú. Però si pòt dexá doblés amb interès à n'es vint y quatre, no los dexa à n'es vint y tres, encara que li digueu que sòls es permès à n'es sis. Ell es homo de barrines; y amb aquests dos principis qui no s'enginya no viu, y cadascú prega per ell y Deu per tots; engana bé y honestament à tots es qui pòt, però que no vòl rès de ningú. Ha anat de plèts y de tribunals y amb ses séues bònes y engiñoses mañes, comprant es Jutge y es missè contraris y amb falsos testimonis, ha fét fè uy à unes quantes famílies que pòden prendre es camí del Hospici: però ell no es homo de dues cares y sempre va amb so cor demunt sa ma. Manetja dobrerots, y quant s'en tem qu'hey ha qualche encant, ja hey es, y fa de mòdo y manera que s'empeñorat romanga amb so dogal en es coll y a punt de durlo à penjá, prenguent per un prèu honest, es dí, per la mitat de lo que val, s'objècte de ses peñores; y lo qu'es ell es homo qu'estima es germá prolisme y *tuticuanti*. Amb una paraula: no ley esgarraren gens en; es nom de *Milà*, perque vos assegur que n'ha enllestit

ferm d'añellets y de pollades, y n'ha fét de naufraix: may falta à n'es sermó es diumenges y festes, paga un novenari, pareix un Sant en vida, etc., etc.

Amb tots aquests antecedents ja l'podreu conexa bé à l'amo de Son Banca. Dins Mallorca n'hi ha molts, y no importa fè massa trasquelaümena per trobarne à farfallons.

No pensava dirvós qu'à l'amo de Son Banca li agrada molt ferm, però d'amagat, una *marilla*, un *burro*, un *monte*, una *banca*, y tot lo que fassa olreta d'oros, copes, espases y bastos.

Ja l'heu vist dins aquell xibiu de quina manera s'en desfeyá.

Es prop de mitja nit: l'Iglesia está de gom en gom, y es fadrius esburbats s'arremolinan baix des fil de ses neules de sa Sibil-la, porque aquesta en acabá, lo tay, y les pugan havé totes.

S'atłot d'En Tòni des molí tot engaumit amb aquell vestuari tan *desivers*, espasa amb ma, puja dalt sa trôna, y al punt tot resplandeix, porque refila sa veu més qu'un rossinyol y no se retgira gens en que fos devant tot lo mon junt.

En mitx d'un carré des principals des poble hey ha un estòl d'homos que acaban de devallà d'una escaleta, y p'es crits y renòu que fan parejan gats ó lòcos fermados.

Escoltaulos una mica y vos treureu es gat des sach.

—Vòltros pagareu.

—Nòltros no volem pagá. No mos hagueseu fêta aquesta pillada.

—Nòltros no hem fêta cap pillada. Vòltros sou es pillos.

—A mí no'm diu pillo un esturment com tú: que si no'm das conta à Deu, amb una grapada.....

—¿Que faries?

—Te rebatria demunt s'empedregat.

—Ca!

—Ca, has dit?

—Atlòts, ja mos veurem un altre dia.

M'en vax a matines, que ja deuen acabá.

—¡A matines!!! Còm no han acabat

fa trenta aïns!

—Que no veys que no está bé bararmós aquí es mitx.

—Y qu'está bé no volé pagá?
—Homo, ja mos veurem.
—Ja'u veurem, vòl dí passetjet.
—Sobre tot, m'en yaix à matines.
—No vos moureu d'aquí abans que axò s'haja arreglat.

—Bon recent carretades de..... (exclamá un à la fi, per posá órde.) Fòra més rahons: si es dia de Sant Esteua à mitx dia no está tot arretglat, vos hi posareu sa mà: y, *señores*, bona nit.

—Y que fará aquest estrumbol?
—Xaparté es cap abans d'anarsen à jaure.

—Mira, ell el te pòts espassá à n'es mal de ventre.

—Ydò, hala.

Y partexan, manco aquell que s'en va à matines, uns derrera ets altres, encesos com una faya, enfadats més qu'un cabó de realistes, fent unes potades, que ni un retgiment de cavalleria per demunt un empedregat.

—Però à nòltros, lectors de L'IGNORANCIA, no mos convégota que los pitjems derrera; que si hey havia rès de nou, mos farian comparexe. Per axò lo millò serà deixarlos corre, que demà dematí després de *sa missa des gall*, un missatge de Son Banca que som afinat que los corria derrera, derrera, mos ho contarà tot pedres menudes: vuy dí, heu contarà à n'ets altres missatges y nòltros d'amagat l'escoltarem.

—

Si no me diguessen que no toch dins Mallorca vos contaria de qu'es dia de Nadal es sòl que per devés Son Palé era tan clà y hermos, per no veure Son Banca se posá un nigul devant; per paga amb so primé vistasso qu'hey pegá quant guaytava à n'es Llevant no destriá ni sumaral en es forn, ni porcella à punt de rostí, ni fraxura dalt es foch per berenà; y seguí tot lo dia emboyrat y malalt.

L'amo arribá sa dematinada à Son Banca mal axamus y engroñat, y per tota arribada à sa madòna li doná un axabuch que fumava amb pipa, y tot perque li havia demanat si hey havia rès de nou per la vila.

—Ay madoneta! si vos sabesseu..... si vos sentisseu es missatges sa convèrsa que tenen, sortint de matines.

—¿Que no sabeu que succehi anit passada?

—Qu'hey hagué rès de nou.

—L'amo de Son Catèllo, En Sión de sa tavèrna, En Cop-piu, En Crestat y dos extèrns se barayaren; y per poch també va ràbre l'amo nòstro.

—¿Que mos dius?

—Lo que sentiu.

—¿Que n'hi ha cap de ferit?

—Es de Son Catèllo té una guinaveta à sa cuixa que, valgalí es greix, ó sinò li arribava à s'òs. En Sión de sa tavèrna té un ñeño en es clotell qu'hey poden ensòná es puñy à s'esquena, y

un'escarrinxada de més d'un forch que diuen si li baurá tocat es tèl de ses costelles. En Còp-piu té un bras fòra des lloch y una cèya que li penja. N'Aleix Crestat es es qui està més ferit, d'un uy no hey veurá pùs; una galta la té tota capoletjada y un parey de costelles rompudes. Diuen qu'es dos estèrns estan plens de còps blaus y de bravardòls y mitjos arrañonats.

—¡Sant Cristo de Manacò! ¡Mare de Deueta de Son Salvadó, assistiu à n'aquestes pòbres criatures!

Y durà una estona que tot eran exclamacions fins que sa criada resà un Pare-nòstro perque Deu assistís à n'es pòbres ferits per sa part més convenient y reblanis es còr des qui motivaren sa brega perque avorriasan es mal y fessèn bona.

Y tornaren trempá axí com segueix:

—Ets estèrns sempre s'en vòlen riure de tothom: tal volta.....

—¿Que seria cosa que los volguessen saupà?....

—Sa téua coua. No hey ha més que sortian des joch. En Barrufeu, En Felet y jò anavam à *sa missa des gall* y vérem sèt ó vuyt homos que se gatiñavan fòrt ferm; però n'hi hagué un que no volia barayarsè perqu' havia d'anà à matines. ¿Sabeu qui era aquest? l'amo nòstro.

—¿Vòl dí que després d'havè jugat, anava à l'Iglesia?

—Ydò; axò es sa gent més xarèca.

—¿Y no se volgué barayá?

—No, deya qu'estava lleix.

—Ja'u crech, una persona tan respectable. ¿Y llavò?

—S'en anaren com à dimonis à pegarsè quatre esclafits, y nòltros derrera, derrera. Quant arribaren à *baix des cos*,⁽¹⁾ En Cop-piu y En Crestat ja estan aferrats. Ès de sa tavèrna y es de Son Catèllo s'hi arramban per departirlos y un estèrn amb un bàndol entefèrra man-siula à n'En Sión devés es clotell: aquest se gira, l'esbrahona, y *pataplyum* el tira en terra: aquell quant se veu perdut, axí com poguè, trèu un guinavet y ley anava à clavá baix d'una espatla, reb una sambatuda, s'arma resquilla y obri à n'En Sión un tay de més d'un forch devòra s'espínada. S'altre estèrn veient son compaño dévall, se tira demunt es de sa tavèrna, y es de Son Catèllo s'hi aborda y li fé pegá una tomversa que no sé com no l'esbordellà; s'estèrn se trèu un puñal que duya amagat dins una vayna y escarrinxà sa cuixa à l'amo que totduna s'en tem, li péga grapada à s'arma, y el mata si no fos estat que vengueren un parey d'homos y los despartiren.

Acabarà.

JORDI DES RECÓ.

(1) *Baix des cos*, à Manacò, es lo mateix que à Ciutat à sa murada, es dí, es reñidero de ses criatures.

UN GALLISTA.

Vuy reformá-mon galliné
Perque ara reynan-estils molts nou. *Muyran ses polles-que fan bons oués*
Viscan es galls-que cantan bé.

Veritat es-que ses gallines
Fan un menjá-molt delicat,
Que no té pèls,-ni fils, ni espines,
Ni es gens couent,-ni gens salat;
Però ja'n tench-per mon mesté
D'arrendaments,-censals y alòus.
Muyran ses polles-que fan bons oués
Viscan es galls-que cantan bé.

Si 'vuy en dia-ets oués son fruya
Qu'agradan molt,-frits ó estrellats,
Bollits, manats,-ò fets en truyta
O en salses varies,-ò bé torrats,
També 't sé dí-que s'os mesté
Coneixe y sèbre-es com los còus.
Muyran ses polles-que fan bons oués
Viscan es galls-que cantan bé.

Si al cas me decys-que ses gallines
Son ses criades-des confitès,
Perqu'à n'es dols-de golosines
Ets oués ja may-hey son demés,
Jò vos diré-qu'es cèrt també
Qu'à n'es ventrey-mòuen rendus.
Muyran ses polles-que fan bons oués
Viscan es galls-que cantan bé.

Si qualche ñich-rahons ensòlca
Per sa que pòn-un ou per dia
O per aquella-que se fa llòca
Y carn à s'olla-sempre estalvia,
Jò respondré:-«Que'n gast qui'n té.»
Dins es sarrò-fan noua es sòus.
Muyran ses polles-que fan bons oués
Viscan es galls-que cantan bé.

Un gall, dos galls-ben cantadós.
Un altre gall-barayadís.
Quatre d'inglesos,-ò cinch, ò sis
Y que se pegan-ja qu'es d'hermos!
Més góix me donan-que veure fé
Un bons tancats-de valents bous.
Muyran ses polles-que fan bons oués
Viscan es galls-que cantan bé.

Donaumè galls-de crestà alsada,
Bòna pitrera,-llarchs esparons,
Cous redona-enrevisclada,
Ales de corp-y bons barbons;
Que se fan amos-des galliné
Quant dalt la parra-hey ha rendus.
Muyran ses polles-que fan molts d'oués
Y es galls que viscan-si cantan bé.

PEP D'AUBENA.

ELS REYS.

Avuy volem anà à una vila molt arrenada de Mallorca que se diu Son Sèrvera.

Ja hey arribam. Ja veym de demunt.

es coll que sa séua parròquia té sa volta tan baixa de paladá com la tenia ara fa cent anys, maldament hajan conversat moltes vegades d'alsarla cap amunt y de fé l'Iglesia més gran. Es projecte d'òbres que feren fé es estat sum de formatjada y s'es convertit amb pintura.

Lo mateix qu'es projecte d'una Sala nova de s'Ajuntament que se va convertir en mudà de casa.

En quant à millores no n'hi trobam cap; però en quant à divertiments ni'n trobam de bons.

A n'aquesta vila no's conexian es couets. Ara ja n'hi ha que'n fabrican de bons y qu'anaren molt bé el dia d'els Reys que los estrenaren.

Aquests dos industrials des mateix poble, encara que fos sa primera vegada que los feyan los varen sortí de lo milló. Y en tant es axí que n'amollaren un dins una cuyna ahont hey havia gent reunida y va fé tal estruendo qu'apagà es quinqué y tots romangueren a les fosques. Valga que no ferí cap uy y que no hey va havé cap tort qu'hagués de di: «Bona nit pera sempre» com succehi una vegada à Ciutat.

Sa fèsta d'els Reys va esser bona, molt bona. Figuraus que à la una des de-capvespre aquell campanà que ténen sense acabá, que pareix una torre es-motxada, comensà à repicà amb tota sa séua fòrça perque els reys ja entravan dins la vila, acompanyats de molts de personatges de sa séua comitiva. N'hi havia un que feya riure molt, perque com à bon vassall del Rey Herodes tenia es coll curt y ses cames llargues y sabia fé es seu papé.

Els reys Gaspa, Melsion y Baltasá, no vos dich rès; si'n duyan de còses demunt es séus reals vestits; endiumen-jats per unes quantes jovenetes des mateix poble que son millós per reynes que per serverines. Jò al manco, si elles volguessen esser reynes, no faria cás de tornarlos es jornal y sa molestia que se prengueran, y les vestiria de cap à pèus amb lo milló que tengués. Jò vos assegur que si el Rey Melsion encara que moro va sortí com una pintura, de ses precioses mans de sa qui'l va arreglá; ella sortiria de ses méues com una Santa, perque no solament li posaria corona de reyna sinó que li faria un tabernacle perque ningú li arribés.

Bò es que ses atlòtes y es joves se deverteixcan bé y honestament, però bò es també que es véys y homos d'edat pensen en fé aquelles millores que reclama es poble, y procuren qu'es consums no surtin tan sexuchs p'es pares de familia; y atengan no sòls à sa diversió sinó també à sa comoditat y ben está d'una vila qu'encara no sab que son fanals, ni serenos, maldement tenga ja fabricants de couets.

UN TORRÉ DE CAÑAMEL.

PIGRAMAS FILOGICHES.

—Em veys tant magre y tant sech,
Més pobre qu'un frare lléch,
Y quand vos deman p'es bêch,
En deys si beg o no beg?
—Y qui es que ví no beu
De poch o de molt de prèu?
Però à veure si may m'heu
Vist qu'escorxás es meu meu.

—Si no arriba à penitent,
Y per cada manament
Que romp En Mateu Fidéu
O de dèute amb Déu contrèu,
Quand venga es darrer moment
Bé podrà exclamá la gent:
Ja hi mestér bon jubilèu
En Mateu qu'à Déu dèu dèu.

—Va sempre tot plè de seu
Y de seu fa sempre olò
En vén y en compra, y jereureu
Qu'el me feren Retigidó?
Y ara's bons dias de gala
Sêu en es banch de La Sêu,
Y en es sillons de La Sala
Aub tot es seu seu hey seu.

—S'atlòta per qui't desvetlas
Ha dit qu'un d'es vestits nòus,
Que s'ha fet per las revetlas,
Val nòa quarteras de metlas,
Y per mí no val nòu nòus.

—Trent'anyas farà l'any qui vé
Qu'erau reyna de sas mòdas:
Jermaneta, el mon fa ròdas,
Y tants de famis no están bé.

—De vos el mon ja'n té prou,
Y eas ha pegat batcollada
Que si per duro heu passada
Ara ja no sou ni sòu.

EL SEN TIÀ D'ALARÓ.

DEU DONA FAVES Á QUI NO TÉ CAIXALS.

No fa molt de temps que va succehi qu'un enamorat qu'era un poch es-trambòtich, digué à sa séua atlòta:

—Mira; quant sia casat amb tú no voldré que tòques es piano, que cantes, ni escriuges versos, ni rès de tot axò.

—¿Y perque? (li preguntá ella.)

—Perque tú sabs molt bé que jò no entench de música, ni de poesia; y per consiguent si t'ocupasses amb aquestes còses sòls daries gust à n'ets altres y no m'agrada.

—¡Oh, Deu meu! y qu'ets....

—Som axí com som, (li interrumpe tot furiós.) Que vòls que't diga, tròb qu'à una mare de família tot axò li es demés, y no m'agrada que ses dònes sàpian escriure tant; axò es bò p'ets homos.

S'atlòta, que per lo qu'ell deya no devia tenir cap pèl de tonta, el se mirà molt seria y des cap d'un rato li va entimà aquesta:

—Sense es devers olvidá
D'una espòsa o d'una mare
Puch escriure y puch cantá
Y es temps me sobrà encare.
Tú dius que me vòls privá
Qu'escriga o cant una glòsa,
Y aquesta ditxa que gosa
Es meu còr, ley vòls robá.....
Si d'amich et don sa mà
Ja may la t' daré d'espòsa.

—Y que vòls dí amb axò? (li pregunta s'enamorat.)

—Que de ca-méua es portal
May més el tornes passá
Y quant te vulgues casá
Sa dona vés à cerca
Des terme de sa Marjal.

Quant es jove vé que sa còsa anava formal procurava compondrerhò, però no hey va havé remey; desde aquell dia quedaren barayats, y lo qu'es per part d'ella no hey ha esperansa de compostura.

Quants n'hi ha que preferirian una atlòta instruïda y ben educada à una tonta y orgullosa que solament s'ocupa des figurins y de compondrersè tot lo sant dia.

Però s'adagi ja'u diu: *Déu dona faves à qui no té caixals.*

SA TIA LLESTA.

XEREMIADES.

Pareix que s'*Ensanche* de Palma proposat per sa comissió mixta y per una-nimat, ha estat negat. Y axò que no l'projectava més que per aquells punts y llochs ahont sa naturalesa de ses còses ja'l té comensat de fèt, amb moltes ca-ses que no tenen ses condicions que deurian.

Suplicam à sa comissió que fassa presents ses rahons que tengué per seiarlo axí com el té seiat, à fi de que se veja clara sa necessitat que té Palma d'axamplarsè.

**

Hem rebut una atenta invitació p'es balls de màscara des *Conservatori* que mos ha feta es president de sa comissió D. Macià Mascaró y Albertí. Li agrahim aquest obsèqui y desitjam à tots ells lluhiment y concorrència.

**

Devés coranta son ja es caserios que hey ha pròp de Palma y fòra de ses mu-rades. Tots ells reunexen ses siguents condicions: carrés estrets; fatxades sen-se gust; fosca completa en sa nit; rès d'empedrads; molts de carrerons que no

passan; plasses, no cap; ses aygos del Cèl tayades à varios punts. Resúmen: higiene, pòca; bellesa, manco.

S' Ajuntament que desitja urbanisarlos, tròba terròssos per allà ahont no n'hauria de trobá cap. Endavant: veurem en Gelat ahont se jaurá.

**

Pareix que ses *colonials* han posat à molts es colò-nial.

Alèrta mosques.

**

Ses murades de Palma son molt bònes, però à n'es nòstro entèndre no privan qu'un barco de guèrra venga à bombardetjarmos y à destruhí sa Ciutat à s' hora que li don la gana.

**

La Propaganda de Madrit es un periòdich bò y barato. Còsta sis reals cada any y s'hi suscriuen à n'es carré de Jacometrezo, n.º 80, pral. El recomanam à n'es nòstros suscriptòs

**

Recomanam també à n'es nòstros suscriptòs es periòdich *El Amigo* que surt cada setmana y còsta una peseta cada quatre mesos.

Cada número té vuyt páginas y un gravat.

S'hi suscriuen à Madrit carré de Leganitos, n.º 59, 2^{on} dreta, dirigintsè à D. Eduardo Sanchez y Rubio y acompañant una libranza való de sa suscripció.

**

Sa ciutat de Palma podrà essè plassa forta, però al entretant sa còsta de Mallorca está del tot, del tot abandonada.

**

Aquesta setmana passada tres nins, que es més gran tendria vuyt anys, jugavan p'es camí de Son Rapiña devés Son Espanyolet amb un revolver parat. Un jove que passava va veure còm desparavan un trò y va corre per prenderlos s'arma y avisá sa mare d'un d'ells que estava allà prop.

Quant s'en hagué anat, cregut que aquella dòna los hauria corretjít, sentí un altre trò.

Nòltros heu feym públich per evità que succehescan desgracies, perqu'aquesta casta d'instruments no pòden està en mans de nins.

**

Coincidènci notable. Dins l'any vuytanta un hey ha hagut à Ciutat 282 matrimònios y s'aument de població ha estat de 282 individuos. De manera que per cada matrimoni li correspon un augment.

**

Aquesta setmana es estada de burò.

pe ses bisties qu'han pogut lluhí ses séues pòtes sense fanch p'es carré de Sant Miquèl y pe sa carretera de Sóller.

¿Quant serà es dia qu'ets animals no farán la lley à ses personnes?

COVERBOS.

Un curadó d'un infant escrivia à son pare qu'era fòra Mallorca:

«Señó: Es nin es tornat gran y es vestit no li vé bé. Mòstra dos pams de cama y un de bras, y per entre sa colga des calsons y es jaquet en mòstra mitx de camia. Convé que li fassa una mudada nòva.»

Es señó contestá:

«Sa mudada ha de costá massa, y jò no tench doblés. Apadassauli es vestit y sobre tot digau à n'es nin que no creixca per ara.»

**

Contan qu'hey havia un personatge molt raro que tenia dret de doná un canoniacat.

Tants varen essè ets empeños que li posaren y ets oferiments que li feren, qu'un dia ja del tot apurat digué à un criat seu, molt faèl:

—Juan, anem.

—Señó, estich à ses séues órdes.

S'en anaren à s'Arenal y quant ningú los veya ni sentia digué à n'es criat:

—Juan, despuyet y entra dins la má.

—Ja hey som, iqu'he d'entrá més?

S'aygo li arribava à sa cinta.

—Sí, més.

—¿Aquí?

—Encara no basta; entre més.

—Ja m'arriba à ses espàtles.

—Dos dits més.

—Ja les me tapa.

—Ydò, aturet. Ara, aquí ahont ets te fas canònge: y si't preguntan que t'ha costat, dirás: aygo fins en es coll. Surt, y anem.

Y En Juan va essè canònge.

¡Si era s'estiu li costá barato!

**

Un pagès à una llibreria:

—Bòn dia tenga, ¿me faria vostè el favò d'un exemplà d'*economia domèstica*?

—Sí, l'amo. Aquí el teniu.

—¿Quant es?

—Un duro.

—¿Un duro? *Aquí me turo.....* ¡Dich, y amb una taca en es fòrro!

—Axò no es rès. Apenas se veu.

—¿Còm no se veu? Qui no té uys..... ¡Pues no es còsa!... vamos, tenguent en conta aquesta circumstancia, n'hi daré per ell una pesseta.

—Bòno: dexau es llibre que bastante economia sabeu ja per tení necessitat d'estudiarla.

PORROS-TUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Pens que dèu cens fan mil.*
SEMBLANSES.—1. *En qu'hey ha dimònis.*

2. *En que tot es farsa.*

3. *En que té estacions.*

4. *En que té sa panxa ròtja.*

TRIÀNGUL.....—*Ferrera-Ferrer-Ferré-Ferr-Fé-F*
FUGA.....—*Qui canta sos mals espanya.*
ENDEVINAYA.—*Una candela.*

GEROGLIFICH.

D

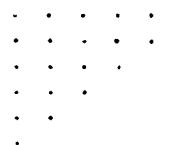
J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. *En que s'assembla una cadena à unes pòrties?*
2. *Y una beata à una figa fid?*
3. *Y un trempa-plomes à un aubarcoqué?*
4. *Y un matemàtic à un metge?*

QUIDAM IGNARUS.

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un objècte que serveix per jugà; sa 2.ª, un titol; sa 3.ª, lo qu'hey ha à un cantó des carré de Sant Nicolau; sa 4.ª, un llinatge estrange; sa 5.ª, un abre, y sa 6.ª, una llettra.

J. S.

CAVILACIÓ.

¡NO LLEPAS!

Compónidre amb aquestes lletres es nom d'un pòble de Mallorca.

TIO CLÉS.

FUGA DE CONSONANTS.

E.A E. .A .O. .A .A.I.U.E.A
UN ENGAÑAT.

ENDEVINAYA.

De ton còs som inimich
Però més de sa téua àima,
Y axí es que quant jò rich
Ella plora à tota llàgrima.

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

(*Ses solucions dissapte qui ve si som vius.*)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Un Escòla:—Lo séu es un molt farest. Seria bò si mos trobassem es siglo XVII. Veurem de refondreu en tení temps.

Un de Muro:—S'es torbat massa. Ningú se recordrà ja des número 21. Lo demés hey anirà.

21 JANÉ DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.